

Arrest

nr. 232 334 van 6 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 6 mei 2018, verklaart er zich op 8 mei 2018 vluchteling.

1.2. Op 28 augustus 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 29 augustus 2019 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Zerani (district Surkhrod, provincie Nangarhar) afkomstig te zijn. U bent ongeveer 23 jaar oud en bent acht jaar naar school gegaan.

Op 20 hamal 1389 (komt overeen met 9 april 2010) werd uw toen vierjarige broer S. verkracht. Hij werd in de ochtend ontvoerd en meegenomen naar een huis in uw dorp, waar hij werd misbruikt. Uw moeder had zijn verdwijning eerder die dag al opgemerkt. Nadat uw grootvader al een vergeefse poging had gedaan om hem terug te vinden, gingen u en uw oom N.A. op zoek naar S.. Na een tip van een dorpeling gingen jullie naar het huis van R.A.. Gealarmeerd door jullie komst liep deze weg en liet hij uw broer bewusteloos achter, waarna hij zich in zijn huis ging verschansen. Jullie namen S. mee naar huis, waarna de politie verwittigd werd. Die namiddag werd uw broer in een hospitaal onderzocht. De politie kwam naar het dorp en arresteerde vijf mensen: R.A., zijn vader en drie broers van de vader. Het kwam tot een rechtszaak en uiteindelijk werden drie van de vijf personen, met name R.A., Ab. en A.Q., veroordeeld tot gevangenisstraffen.

Op 20/12/1390 (10 maart 2012) kwam het tot een treffen tussen uw familie en de familie van R.A.. U meent dat deze personen recentelijk, na zeven jaar in de cel te hebben gezeten, zijn vrijgekomen.

Op 1/02/1396 (21 april 2017) werd uw vader ontvoerd door vijf gewapende personen. Sindsdien werd er niets meer over hem vernomen. Omdat u vreesde voor uw eigen leven, bent u vervolgens uit Afghanistan weggegaan. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. Toen u onderweg was, vernam u dat men ook uw oom N.A. vermoordde. Hij werd neergeschoten, volgens u door de mensen met wie jullie een vete kennen.

Op 8 mei 2018 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u R.A. en zijn familie dient te vrezen.

Ter staving van uw verklaringen heeft u volgende stukken neergelegd: de (originele) identiteitsdocumenten (taskara's) van uzelf en van uw familieleden, een kopie van enkele pagina's uit het paspoort van uw vader, documenten die aantonen dat u naar de Ittihad International Model School bent gegaan, foto's waarop u met uw familie, alleen of met medestudenten te zien bent, een dossier (met vonnis) van de rechtbank, een politieakte en een tweede document in verband met de verdwijning van uw vader, een document in verband met de moord op uw oom, een bevestigingsbrief van personen van uw dorp, een wapenvergunning van uw vader, een patiëntenkaart van uw grootvader, een voorschrift voor uw moeder die hartproblemen heeft, een dossier van het ziekenhuis, foto's van berichten over kinderen die werden ontvoerd, een enveloppe, een brief van een psycholoog.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Hoewel u een psychologisch attest heeft neergelegd waaruit blijkt dat u te kampen heeft met bepaalde moeilijkheden (stress, slapeloosheid, prikkelbaarheid), kan hieruit niet worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn duidelijke en coherente verklaringen af te leggen. Bovendien heeft u zelf op geen enkel moment aangegeven dat deze mentale problemen u zouden hinderen of een negatieve impact zouden hebben op uw verklaringen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zelf heeft aangegeven dat u bij aankomst in België bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd wat betreft uw leeftijd, uw regio van herkomst en uw asielmotieven. U beweerde op 7 mei 2018 dat u op dat moment 16 jaar en 10 maanden oud was. Na leeftijdsonderzoek bleek u echter ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimum leeftijd is. Pas tijdens uw onderhoud bij het CGVS heeft u toegegeven inderdaad 23 jaar oud te zijn (CGVS I, p.3) De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Ook wat betreft uw regio van herkomst heeft u uiteenlopende verklaringen afgelegd. Hoewel u eerder zei dat u geboren bent in het dorp Dahi Walid (district Surkh Rod) (verklaring DVZ, vraag 10), beweert u nu dat u van Zerani (eveneens district Surkh Rod) bent (CGVS I, p.3, 4). U argumenteert dat de smokkelaar u had aangeraden om een dorp te noemen dat verderaf ligt van de stad Jalalabad (CGVS I, p.4). Dat u op dat advies bent ingegaan, is evenwel veelzeggend en doet opnieuw afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Verder, en niet in het minst, stelt het CGVS vast dat u bij aankomst in België geheel andere asielmotieven aanbracht dan u heden doet. U zei toen dat u als schapenhoeder werkte, dat de

Taliban steeds weer schapen van u kwamen stelen en dat u daarom de politie inlichtte. U zei dat de Taliban u vervolgens viseerden en dat uw vader al een jaar vermist was, vermoedelijk door toedoen van de Taliban (fiche NBMV van 7 mei 2018). Het is bijzonder merkwaardig dat u zich zou wenden tot het brengen van een volledig fictief relaas, indien u in werkelijkheid zou moeten vrezen voor uw leven omwille van een vete met een andere familie. Er kan niet worden ingezien waarom u dergelijke zaken zou verzwijgen en pas ter sprake zou brengen tijdens het onderhoud bij het CGVS. U argumenteert nog dat u Europa, de mensen, de taal en de wetten niet kende, wat niet ernstig is (CGVS I, p.6). Van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient en die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. De vaststelling dat u ook wat dit betreft niet heeft voldaan aan uw plicht tot medewerking en getracht heeft de asielinstanties te misleiden, is opnieuw een negatieve indicatie voor uw geloofwaardigheid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u ook wat betreft deze verkrachtingszaak en de gevolgen ervan weinig aannemelijke verklaringen heeft afgelegd. Hoewel deze feiten aanleiding zouden hebben gegeven tot tal van problemen en aan de basis van uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben gelegen, kan het CGVS alleen maar vaststellen dat uw relaas op tal van punten vaag, onsamenhangend of in strijd met de neergelegde documenten is gebleken. U stelt ten eerste dat uw broer, op het moment van de feiten, vier of vijf jaar oud was (CGVS, p.13), heden zou hij dertien jaar oud zijn. Echter verklaarde u eerder nog dat uw broer acht jaar oud is (fiche NBMV van 7 mei 2018), wat zou betekenen dat uw broer in 1389, toen de feiten zouden zijn gepleegd, hoogstens een jaar oud was. U argumenteert dat u veel stress kende en dat u niet zeker was van zijn leeftijd, dat u het nu pas te weten kwam hoe oud uw broer is (CGVS I, p.5). Dit kan allemaal maar zeer matig overtuigen. Voorts is het zeer onduidelijk wanneer S. zou zijn ontvoerd. U heeft het telkens over 20/01/1389, terwijl de documenten die door de Afghaanse justitie zouden zijn opgemaakt, steeds verwijzen naar de datum 20/11/1389, of tien maanden later. Hiermee geconfronteerd, lijkt u te suggereren dat de Afghaanse autoriteiten zich misschien hebben vergist (CGVS II, p.3), wat toch merkwaardig is.

Verder wordt in het document van de rechtbank vreemd genoeg een ander relaas dan dat van u gebracht. U stelt bijvoorbeeld dat u en uw oom S. gingen zoeken, hem bewusteloos aantreffen en hem naar huis brachten, waar uw moeder bij het zien van de bewusteloze S. zou zijn flauwgevalen. Als het CGVS opmerkt dat in het document van de rechtbank wordt gesteld dat het de moeder was die het kind vond en naar huis bracht (zie vertaling, p.11), wijzigt u uw relaas. U zegt dat jullie allemaal op zoek gingen (CGVS II, p.5), vervolgens beweert u dat u niet goed oplette en niet goed weet wie er met u en uw oom meekwam. Gevraagd of uw moeder dan thuis flauwviel of elders, zegt u opnieuw dat u niet goed heeft opgelet en dat u zich dat niet kan herinneren. "Ze viel flauw thuis, en ook elders", verklaart u vervolgens (CGVS II, p.6).

Ook over de plaats waar S. bewusteloos werd aangetroffen, lopen de versies uiteen. U heeft het over de velden, zoals ook ergens in de neergelegde documenten wordt gesteld. Echter is er elders ook sprake van een "ruined house" waar de jongen werd gevonden. Als het CGVS dit opmerkt, brengt dit u schijnbaar opnieuw wat in de war. U vraagt of dat er werkelijk staat, dan zegt u dat er inderdaad muren rond de velden waren, en dat er "ook wel kamers" waren. U zegt: "als Afghanen een muur bouwen, dan zullen ze ook kamers bouwen". Gevraagd of S. dan toch in een huis werd aangetroffen, zegt u "Natuurlijk was het een huis. Er waren kamers, muren. Het land was groen, met bloemen" (CGVS II, p.7). In uw bericht d.d. 8 juli 2019 getiteld "Verbeteringen notities CGVS A.A.M." heeft u het over "een oud en vervallen huis", "het veld en de bloemen en het gras hadden het huis overgroeid". Dit is toch heel iets anders dan "de velden" waarover u het initieel had. Het is opmerkelijk dat uw verklaringen hieromtrent weinig consistent blijken. Als het CGVS zegt dat elders in het document wel sprake is van velden of landbouwgronden (vertaling, p.5) maar dat u zelf niet meer zeker lijkt, wijzigt u uw verklaringen overigens andermaal, heeft u het opnieuw over muren rond de velden, en ontkent u dat jullie S. in een kamer gevonden hebben (CGVS II, p.7). Dergelijk warrig relaas overtuigt niet. Voorts staat in de documenten van de rechtbank ook geschreven dat uw moeder die dag samen met S. naar het huis van R.A. ging, om hem te confronteren met wat hij deed (zie vertaling, p.11). Het is merkwaardig dat u daarvan niet op de hoogte bent (CGVS II, p.13).

Voorts zegt u eerst dat uw burens een auto hadden en S. naar het hospitaal brachten. Een half uur later zou de politie zijn gearriveerd, en zouden R.A. en de andere verdachten zijn gearresteerd. Echter, de rechtbank stelt in het document dat de politie zowel uw broer als R.A. naar het hospitaal bracht. Hiermee geconfronteerd, legt u andermaal gewijzigde verklaringen af en stelt u dat zij inderdaad allemaal met de rangers van de politie naar het hospitaal vervoerd werden (CGVS II, p.7). U zegt ook dat u het allemaal niet meer weet, dat u niet weet wie waar ging en dat u het ook allemaal via uw moeder moest vernemen (CGVS II, p.8). Nochtans was u toen al vijftien jaar, en liet u aanvankelijk toch

uitschijnen alles vanop de eerste rij te hebben meegemaakt. Het lijkt weinig aannemelijk dat u zich dergelijke gebeurtenissen, die een enorme impact moeten hebben op het bestaan van de mensen die ze meemaken, niet of niet goed zou herinneren.

U verklaart verder dat twee van de vijf verdachten werden vrijgesproken en dat de andere drie tot een gevangenisstraf van vijftien jaar werden veroordeeld (CGVS II, p.8). Dat is niet wat u zei bij de DVZ: u beweerde er dat één beschuldigde een celstraf van vijfentwintig jaar kreeg opgelegd en dat de vier anderen achttien jaar kregen (vragenlijst van 31 januari 2019, vraag 3.5). Dat u bij de DVZ nog niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat twee van de verdachten jaren geleden werden vrijgesproken, is opnieuw zeer merkwaardig. Eveneens merkwaardig is dat u geenszins op de hoogte bleek van de precieze strafmaat. U argumenteert dat u veel stress heeft en daar via uw ouders verschillende zaken over hoorde (CGVS I, p.16). Het lijkt opnieuw weinig aannemelijk dat u pas in België, en dus jaren na de uitspraak van de rechtbank, de correcte versie van de feiten zou kunnen weergeven.

Verder kon het CGVS vaststellen dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de drie personen die zouden zijn veroordeeld. Tijdens het eerste onderhoud verklaarde u dat zij na zeven jaar in de gevangenis te hebben verbleven, werden vrijgelaten, waarna ze uw vader zouden hebben ontvoerd (CGVS I, p.17). Dat is ook wat u aanvankelijk tijdens het tweede onderhoud bij het CGVS vertelt. U herhaalt dat de deze personen op vrije voeten waren toen uw vader ontvoerd werd (CGVS II, p.10). Echter, als het CGVS opmerkt dat in de brief van de politie, opgemaakt ruim na de zogezegde ontvoering van uw vader, staat geschreven dat deze mensen nog steeds in de cel zitten, wijzigt u andermaal uw relaas. U verklaart dat twee van hen voor uw vertrek, en twee van hen na uw vertrek uit het land vrijgelaten werden. Dit doet verbazen, te meer u het toch had over drie veroordeelden. Vervolgens zegt u dat de mensen zeiden dat ze waren vrijgelaten, maar dat u niet wist of dat waar was. U zegt ook niet te weten of ze in de gevangenis waren, waarna u beweert dat u hoorde dat ze zouden worden vrijgelaten (CGVS II, p.11). Even later maakt u het nog wat bonter, en zegt u dat het goed mogelijk is dat ze nooit in de gevangenis hebben gezeten, u suggereert dat de veroordeelden het op een akkoordje gooiden met de politie (CGVS II, p.12). Als het CGVS vervolgens opmerkt dat het u en uw familie toch bekend zou moeten zijn of deze mensen, nota bene personen die net als u in Zerani woonden, al dan niet in de cel zaten, lijkt u andermaal zaken te verzinnen, en beweert u plots dat deze familie na de arrestatie van R.A. naar Jalalabad stad verhuisd was. Echter, als blijkt dat dit niet strookt met uw relaas van even daarvoor, toen u nog beweerde dat het in de twaalfde maand van 1390 in het dorp tot een clash tussen beide families kwam, zegt u dat slechts "sommigen" naar Jalalabad waren gegaan, dat de rest pas later volgde (CGVS II, p.12).

Verder stelt het CGVS vast dat u ook over de dood van uw oom N.A. uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd. U zegt eerst dat u in België was toen u het nieuws over zijn dood vernam. Als het CGVS u er op wijst dat u tijdens uw onderhoud bij de DVZ nog beweerde dat u het nieuws al tijdens uw verblijf in Griekenland hoorde, past u uw verklaringen andermaal aan. U zegt dan dat een dorpeling u op de hoogte bracht toen u in Griekenland was, maar dat uw moeder het u pas vertelde toen u in België was (CGVS I, p.14). Het is verbazingwekkend met welk gemak u uw relaas keer op keer wijzigt. Dient evenwel te worden opgemerkt dat zulks uw geloofwaardigheid tot nul herleidt.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat aan uw asielmotieven niet het minste geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de **situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland**. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de

steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de **situatie in de steden**, vooral de provinciehoofdplaatsen, **sterk verschilt van deze op het platteland**. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het **geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar**. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het **geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel**, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berm bommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren

zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het **duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn**. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door **enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP**, waarbij “soft targets” gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een **grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt**. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de **typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend** is, en in alle drie de districten kan het **gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP**. Hoewel het **geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard** is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een **toevluchtsoord** te zijn **voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten**.

Waar blijkt dat de **Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod** en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit **niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw**. Er dienen immers **diverse objectieve elementen** in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een **alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade** zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreeerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie **lijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod** dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Surkhrod in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Surkhrod een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw taskara en de documenten die aantonen dat u naar de Ittihad International Model School bent gegaan, bevestigen uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet wordt betwist. De identiteitsdocumenten van uw familieleden (taskara's, een kopie van enkele pagina's uit het paspoort van uw vader) leveren geen bewijs voor het asielrelaas dat u heeft gebracht. Hiermee toont u hoogstens hun identiteit en herkomst uit Surkhrod aan. De (handgeschreven) documenten van de rechtbank kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Alleszins zijn deze op diverse punten in strijd met uw verklaringen. Bovendien blijkt dat u dit uitgebreide epistel niet eens zelf heeft gelezen (u beweert dat het te moeilijk zou zijn), noch vroeg u aan andere personen om de inhoud ervan toe te lichten. Dit lijkt toch ook te wijzen op het zeer relatieve karakter van uw beweerde vrees. De documenten in verband met de verdwijning van uw vader en de moord op uw oom herstellen uw geloofwaardigheid evenmin. Hierboven toonde het CGVS al aan dat de vaststellingen in de brief die door de politie zou zijn opgesteld, in strijd is met uw verklaringen. Bovendien wijst het CGVS op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. De foto's waarop u, uw familieleden en uw klasgenoten te zien zijn, zijn evenmin bewijskrachtig. Immers houden deze stukken geen verband met de door u ingeroepen asielmotieven. Ook de wapenvergunning van uw vader, de patiëntenkaart van uw grootvader, een voorschrift voor uw moeder die hartproblemen heeft, een dossier van het ziekenhuis en foto's van berichten over kinderen die werden ontvoerd, leveren op geen enkele manier bewijs voor de vete die u en uw familie in Afghanistan zouden kennen. Het psychologisch rapport beschrijft met welke problemen u te kampen heeft (slaapproblemen, u eet slecht, u heeft vaak hoofdpijn, ervaart stress en bent prikkelbaar). Echter kunnen dergelijke zaken geen verklaring bieden voor de tegenstrijdigheden en onlogische wendingen in uw asielrelaas, noch voor de vaststelling dat u bij aankomst in België andere verklaringen aflegde wat betreft uw leeftijd, herkomst en beweerde vrees.

Wat betreft uw bericht van 8 juli 2019 ("verbeteringen notities CGVS Ahmadi Abdul Matin"), merkt het CGVS nog op dat u zich daarbij beperkt tot post factum verklaringen. U verklaart nu plots niet meer zeker te zijn of uw broer in de eerste dan wel in de elfde maand ontvoerd werd, zegt nu te "vermoeden" dat uw moeder inderdaad bij u en uw oom en broer was toen jullie S. vonden, dat uw moeder thuis flauw viel en "misschien ook elders" maar dat u daar niet meer zeker van bent, u beweert ook dat uw broer eerst in de auto van de burens was maar nadien in de ranger van de politie, verder verklaart u dat u "denkt" dat de twee personen die al vrij waren uw vader ontvoerden, dat er echter ook verteld werd dat de andere drie al vrij waren en dat zij hem "mogelijk" ontvoerden, dat u hiervan geen bewijs heeft maar dat ze allen bij een groep behoorden, hun groep die "mogelijks" uw vader ontvoerde, etc. Het moge duidelijk zijn dat u uw relaas opnieuw tracht bij te sturen, daarbij andermaal bijzonder warrige verklaringen aflegt en bijgevolg niet verder komt dan het verder ondermijnen van uw ongeloofwaardig bevonden relaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 17 december 2019 samen met een aanvullende nota een weblink bij naar de volgende rapporten: het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018, de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod*" van 18 maart 2019, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van december 2017, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*" van mei 2018, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van juni 2019, het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2019 en de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum)*" van 26 augustus 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Per faxbericht brengt verzoeker op 17 december 2019 een aanvullende nota bij (rechtsplegingsdossier, stuk 11). Ter terechtzitting legt verzoeker dezelfde aanvullende nota neer samen met de volgende stukken: foto's van zijn moeder, informatie van de politie van Surkhrod, e-mailverkeer tussen verzoekers raadsman en een Afghaanse rechtbank, informatie vanwege deze Afghaanse rechtbank en een bevestiging van de strafvervolgning (rechtsplegingsdossier, stuk 15).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 17 december 2019 samen met een aanvullende nota een weblink bij naar een kaartje van de grootstedelijke agglomeratie van Jalalabad (rechtsplegingsdossier, stuk 13).

Ter terechtzitting legt verzoeker nog volgende bijkomende stukken neer: foto's van zijn moeder, informatieverstrekking van verzoekers moeder met vertaling, mailverkeer tussen verzoekers advocaat en de rechtbank in Afghanistan, outprint van de database van de rechtbank in Afghanistan met bijbehorende vertaling en bevestiging strafvervolgning met vertaling.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg

uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door de familie van R.A., die werd veroordeeld voor de verkrachting van verzoekers jongere broer. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) uit het voorgelegde psychologisch attest (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet blijkt dat verzoeker te kampen heeft met dermate psychologische problemen dat hij niet in staat zou zijn tot het afleggen van duidelijke en coherente verklaringen, temeer daar hij zelf geen enkele keer aangaf dat zijn mentale problemen hem zouden hinderen; (ii) hij bij zijn aankomst in België bedrieglijke verklaringen aflegde over zijn leeftijd, over zijn dorp van herkomst en over zijn vluchtmotieven; (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de leeftijd van zijn broer op het moment van de beweerde feiten, alsook over de precieze datum van deze feiten; (iv) zijn verklaringen op verschillende vlakken niet overeenstemmen met hetgeen in het door hem voorgelegde document van de rechtbank (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) wordt gesteld; (v) hij eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegt over hoeveel verdachten werden vrijgesproken en over de straffen die de veroordeelde verdachten kregen; (vi) hij tevens tegenstrijdige verklaringen aflegt over de vrijlating van de veroordeelde verdachten; (vii) hij ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over de dood van zijn oom; en (viii) de overige door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing vooreerst terecht vast dat uit het voorgelegde psychologisch attest (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet blijkt dat verzoeker te kampen heeft met dermate psychologische problemen dat hij niet in staat zou zijn tot het afleggen van duidelijke en coherente verklaringen, temeer daar hij zelf geen enkele keer aangaf dat zijn mentale problemen hem zouden hinderen. Uit het psychologisch attest blijkt inderdaad dat verzoeker onder meer te kampen heeft met slaapproblemen, een slechte eetlust, hoofdpijn en piekeren, stress, prikkelbaarheid en concentratieproblemen, doch nergens wordt gesteld dat verzoeker niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen. Verzoeker maakte zelf nooit melding van mentale problemen die hem zouden hebben gehinderd bij het afleggen van zijn verklaringen. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift met betrekking tot de datum van de beweerde ontvoering van zijn broer aanvoert dat deze ontvoering "*al zeer lang geleden is*" en dat "*de aanhoudende stress waar verzoeker mee te kampen heeft*" zijn geheugen beïnvloedt, is dan ook niet meer dan een *post factum*-bewering.

Waar verzoeker aanvoert dat hij getraumatiseerd is door de familievete waarmee hij jarenlang heeft moeten leven en waardoor hij in België psychologische begeleiding volgt, en in zoverre dit in het voorgelegde psychologisch attest wordt bevestigd, dient erop gewezen dat een arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen problemen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de fysieke of mentale problemen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Uit dit psychologische attest blijkt dat de psycholoog zich op verzoekers verklaringen baseert wat betreft de oorzaak van zijn mentale problemen en wordt enkel gesteld dat verzoeker getraumatiseerd zou zijn geraakt door de problemen in zijn land van herkomst.

Gezien het voorgaande, dient dan ook vastgesteld dat in zoverre verzoeker te kampen heeft met psychologische problemen, deze problemen geenszins van aard zijn om het afleggen van coherente,

gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen in zijn hoofd te verhinderen en/of om een verschoning te bieden voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden (zie *infra*).

2.3.2.4. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker bij zijn aankomst in België bedrieglijke verklaringen aflegde over zijn leeftijd, over zijn dorp van herkomst en over zijn vluchtmotieven:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zelf heeft aangegeven dat u bij aankomst in België bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd wat betreft uw leeftijd, uw regio van herkomst en uw asielmotieven. U beweerde op 7 mei 2018 dat u op dat moment 16 jaar en 10 maanden oud was. Na leeftijdsonderzoek bleek u echter ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimum leeftijd is. Pas tijdens uw onderhoud bij het CGVS heeft u toegegeven inderdaad 23 jaar oud te zijn (CGVS I, p.3) De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Ook wat betreft uw regio van herkomst heeft u uiteenlopende verklaringen afgelegd. Hoewel u eerder zei dat u geboren bent in het dorp Dahi Walid (district Surkh Rod) (verklaring DVZ, vraag 10), beweert u nu dat u van Zerani (eveneens district Surkh Rod) bent (CGVS I, p.3, 4). U argumenteert dat de smokkelaar u had aangeraden om een dorp te noemen dat verderaf ligt van de stad Jalalabad (CGVS I, p.4). Dat u op dat advies bent ingegaan, is evenwel veelzeggend en doet opnieuw afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Verder, en niet in het minst, stelt het CGVS vast dat u bij aankomst in België geheel andere asielmotieven aanbracht dan u heden doet. U zei toen dat u als schapenhoeder werkte, dat de Taliban steeds weer schapen van u kwamen stelen en dat u daarom de politie inlichtte. U zei dat de Taliban u vervolgens viseerden en dat uw vader al een jaar vermist was, vermoedelijk door toedoen van de Taliban (fiche NBMV van 7 mei 2018). Het is bijzonder merkwaardig dat u zich zou wenden tot het brengen van een volledig fictief relaas, indien u in werkelijkheid zou moeten vrezen voor uw leven omwille van een vete met een andere familie. Er kan niet worden ingezien waarom u dergelijke zaken zou verzwijgen en pas ter sprake zou brengen tijdens het onderhoud bij het CGVS. U argumenteert nog dat u Europa, de mensen, de taal en de wetten niet kende, wat niet ernstig is (CGVS I, p.6). Van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient en die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. De vaststelling dat u ook wat dit betreft niet heeft voldaan aan uw plicht tot medewerking en getracht heeft de asielinstanties te misleiden, is opnieuw een negatieve indicatie voor uw geloofwaardigheid.”

Dienaangaande verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar zijn eerdere verklaring dat hij bedrieglijke verklaringen had afgelegd op aanraden van de smokkelaar, dat hij beseftte dat hij de waarheid moest vertellen, hetgeen hij nadien ook deed, en dat het niet de eerste keer is dat verzoekers om internationale bescherming eerst geloven wat de smokkelaars hen vertellen. Hij meent dat hem dit achteraf niet mag worden kwalijk genomen, want hij heeft tijdens het lopend verzoek om internationale bescherming de waarheid verteld: *“Hij heeft geen leugenachtig verzoeker doorlopen, want verzoeker heeft onmiddellijk aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud gezegd waarover hij gelogen heeft.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn aankomst in België inderdaad verklaringen heeft afgelegd waarover hij later opbiechtte dat deze verklaringen leugenachtig waren. Zo deed hij zich onterecht voor als minderjarige, stelde hij afkomstig te zijn van een ander dorp in het district Surkhrod, beweerde hij analfabeet te zijn en voerde hij een vals vluchtrelaas aan (administratief dossier, stuk 23, fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken wijzigde verzoeker weliswaar zijn geboortedatum, zijn dorp van herkomst en zijn vluchtrelaas (administratief dossier, stuk 23, “vragenlijst”, vragen 4, 5 en 8 en “verklaring DVZ”, verklaring 4), doch hij verklaarde dat hij geen formeel onderwijs volgde en enkel van zijn zesde à zevende tot zijn tiende naar de koranschool ging en dat hij herder was van zijn eigen schapen (administratief dossier, stuk 23, “verklaring DVZ”, verklaringen 11 en 12), terwijl hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart dat hij naar een privéschool ging (notities van het persoonlijk onderhoud 13 maart 2019 (hierna: notities 1), p. 10) en in het feitenrelaas in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij acht jaar naar school ging. Bij de weergave van de feiten in het verzoekschrift stelt verzoeker dan weer dat hij tot zijn acht jaar naar school ging, terwijl hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog verklaarde dat hij 18 à 19 jaar oud was toen hij de vijfde graad afmaakte (notities 1, p. 11). Aldus blijken verzoekers verklaringen op meerdere punten tegenstrijdig. Het loutere feit dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn

verklaringen wijzigde, doet geen afbreuk aan het tegenstrijdig karakter ervan. Dat verzoeker leugenachtige verklaringen zou hebben afgelegd op aanraden van de smokkelaar, vormt geen afdoende verschoning voor het leugenachtig en/of tegenstrijdig karakter van deze verklaringen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview. Verzoekers leugenachtige en tegenstrijdige verklaringen doen dan ook niet louter afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid, doch tevens aan de ernst en de geloofwaardigheid van het voorgehouden vluchtrelaas. Indien verzoeker immers meent dat hij werkelijk internationale bescherming behoeft naar aanleiding van dit vluchtrelaas, kan niet worden ingezien waarom hij dan eerst een verzonnen vluchtrelaas zou aanvoeren.

2.3.2.5. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de leeftijd van zijn broer op het moment van de beweerde feiten, alsook over de precieze datum van deze feiten:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat u ook wat betreft deze verkrachtingszaak en de gevolgen ervan weinig aannemelijke verklaringen heeft afgelegd. Hoewel deze feiten aanleiding zouden hebben gegeven tot tal van problemen en aan de basis van uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben gelegen, kan het CGVS alleen maar vaststellen dat uw relaas op tal van punten vaag, onsamenhangend of in strijd met de neergelegde documenten is gebleken. U stelt ten eerste dat uw broer, op het moment van de feiten, vier of vijf jaar oud was (CGVS, p.13), heden zou hij dertien jaar oud zijn. Echter verklaarde u eerder nog dat uw broer acht jaar oud is (fiche NBMV van 7 mei 2018), wat zou betekenen dat uw broer in 1389, toen de feiten zouden zijn gepleegd, hoogstens een jaar oud was. U argumenteert dat u veel stress kende en dat u niet zeker was van zijn leeftijd, dat u het nu pas te weten kwam hoe oud uw broer is (CGVS I, p.5). Dit kan allemaal maar zeer matig overtuigen. Voorts is het zeer onduidelijk wanneer S. zou zijn ontvoerd. U heeft het telkens over 20/01/1389, terwijl de documenten die door de Afghaanse justitie zouden zijn opgemaakt, steeds verwijzen naar de datum 20/11/1389, of tien maanden later. Hiermee geconfronteerd, lijkt u te suggereren dat de Afghaanse autoriteiten zich misschien hebben vergist (CGVS II, p.3), wat toch merkwaardig is.”

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn eerdere verklaringen heeft gewijzigd en acht hij het niet redelijk dat de commissaris-generaal teruggrijpt naar verklaringen waarover hij zelf stelde dat ze foutief waren. Hij volhardt dat zijn broer ten tijde van de feiten vier à vijf jaar oud was. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud toen hij werd geconfronteerd met zijn eerdere verklaring in de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dat zijn broer acht jaar oud is, antwoordde dat hij veel stress had en dat hij niet precies wist hoe oud zijn broer was maar dat hij nu de taskara had en wel de precieze leeftijd kent (notities 1, p. 5). Aldus blijkt dat verzoeker geenszins verwees naar het leugenachtig karakter van andere verklaringen die hij voorafgaand aan zijn persoonlijk onderhoud had afgelegd. Dat verzoeker vervolgens in zijn verzoekschrift slechts verwijst naar het leugenachtig karakter van deze eerdere verklaringen, terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud zelf verwees naar de stress en de onzekerheid over de precieze leeftijd van zijn broer, toont eens te meer de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen aan.

Met betrekking tot de datum van de ontvoering van zijn broer, voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat de ontvoering al *“zeer lang geleden is”* en dat zijn geheugen is aangetast door de aanhoudende stress waarmee hij te kampen heeft waarvoor hij verwijst naar het voorgelegde psychologisch attest. Hoger is reeds komen vast te staan dat uit dit psychologisch attest geen geheugenproblemen blijken en dat in zoverre verzoeker te kampen heeft met psychologische problemen, deze problemen op zich geen verschoning vormen voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden. Daarenboven liet verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitschijnen dat de Afghaanse justitie onzorgvuldig is geweest (notities van het persoonlijk onderhoud 14 juni 2019 (hierna: notities 2), p. 3), terwijl verzoeker doorheen zijn verklaringen steeds een andere datum hanteerde (20/01/1389) dan in de door hem voorgelegde documenten van de rechtbank (20/11/1389). In zijn verzoekschrift bevestigt hij dan weer plots de datum zoals opgenomen in de documenten van de rechtbank. Dienaangaande dient erop gewezen dat het

louter bevestigen van één versie van een vastgestelde tegenstrijdigheid, deze tegenstrijdigheid uiteraard niet ongedaan maakt.

2.3.2.6. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen op verschillende vlakken niet overeenstemmen met hetgeen in het door hem voorgelegde document van de rechtbank (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) wordt gesteld:

“Verder wordt in het document van de rechtbank vreemd genoeg een ander relaas dan dat van u gebracht. U stelt bijvoorbeeld dat u en uw oom S. gingen zoeken, hem bewusteloos aantreffen en hem naar huis brachten, waar uw moeder bij het zien van de bewusteloze S. zou zijn flauwgefallen. Als het CGVS opmerkt dat in het document van de rechtbank wordt gesteld dat het de moeder was die het kind vond en naar huis bracht (zie vertaling, p.11), wijzigt u uw relaas. U zegt dat jullie allemaal op zoek gingen (CGVS II, p.5), vervolgens beweert u dat u niet goed oplette en niet goed weet wie er met u en uw oom meekwam. Gevraagd of uw moeder dan thuis flauwviel of elders, zegt u opnieuw dat u niet goed heeft opgelet en dat u zich dat niet kan herinneren. “Ze viel flauw thuis, en ook elders”, verklaart u vervolgens (CGVS II, p.6).

Ook over de plaats waar S. bewusteloos werd aangetroffen, lopen de versies uiteen. U heeft het over de velden, zoals ook ergens in de neergelegde documenten wordt gesteld. Echter is er elders ook sprake van een “ruined house” waar de jongen werd gevonden. Als het CGVS dit opmerkt, brengt dit u schijnbaar opnieuw wat in de war. U vraagt of dat er werkelijk staat, dan zegt u dat er inderdaad muren rond de velden waren, en dat er “ook wel kamers” waren. U zegt: “als Afghanen een muur bouwen, dan zullen ze ook kamers bouwen”. Gevraagd of S. dan toch in een huis werd aangetroffen, zegt u “Natuurlijk was het een huis. Er waren kamers, muren. Het land was groen, met bloemen” (CGVS II, p.7). In uw bericht d.d. 8 juli 2019 getiteld “Verbeteringen notities CGVS A.A.M.” heeft u het over “een oud en vervallen huis”, “het veld en de bloemen en het gras hadden het huis overgroeid”. Dit is toch heel anders dan “de velden” waarover u het initieel had. Het is opmerkelijk dat uw verklaringen hieromtrent weinig consistent blijken. Als het CGVS zegt dat elders in het document wel sprake is van velden of landbouwgronden (vertaling, p.5) maar dat u zelf niet meer zeker lijkt, wijzigt u uw verklaringen overigens andermaal, heeft u het opnieuw over muren rond de velden, en ontkent u dat jullie S. in een kamer gevonden hebben (CGVS II, p.7). Dergelijk warrig relaas overtuigt niet. Voorts staat in de documenten van de rechtbank ook geschreven dat uw moeder die dag samen met S. naar het huis van R.A. ging, om hem te confronteren met wat hij deed (zie vertaling, p.11). Het is merkwaardig dat u daarvan niet op de hoogte bent (CGVS II, p.13).

Voorts zegt u eerst dat uw burens een auto hadden en S. naar het hospitaal brachten. Een half uur later zou de politie zijn gearriveerd, en zouden R.A. en de andere verdachten zijn gearresteerd. Echter, de rechtbank stelt in het document dat de politie zowel uw broer als R.A. naar het hospitaal bracht. Hiermee geconfronteerd, legt u andermaal gewijzigde verklaringen af en stelt u dat zij inderdaad allemaal met de rangers van de politie naar het hospitaal vervoerd werden (CGVS II, p.7). U zegt ook dat u het allemaal niet meer weet, dat u niet weet wie waar ging en dat u het ook allemaal via uw moeder moest vernemen (CGVS II, p.8). Nochtans was u toen al vijftien jaar, en liet u aanvankelijk toch uitschijnen alles vanop de eerste rij te hebben meegemaakt. Het lijkt weinig aannemelijk dat u zich dergelijke gebeurtenissen, die een enorme impact moeten hebben op het bestaan van de mensen die ze meemaken, niet of niet goed zou herinneren.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt:

“Verzoeker wenst volgende verduidelijkingen aan te brengen met betrekking tot het terugvinden van zijn broer S.

Hij wenst te verklaren dat het zijn moeder was die zijn broer heeft teruggevonden en dat zijn broer op dat moment bewusteloos was.

Toen zijn broer bijkwam, werd hij onmiddellijk overgebracht naar het ziekenhuis.

Op datzelfde moment is ook de politie langsgekomen en waren de volgende familieleden aanwezig in het huis: zijn broer S., zijn oom N.A., zijn oom K., zijn moeder en de rest van de familie.

Toen werd R.A., zijn neef A.K. en zijn vader, Ab. gearresteerd door de politie en geboeid afgevoerd. Zij werden door de politie ook eerst naar het ziekenhuis gebracht en nadien meegenomen naar het politiekantoor.

S. werd door N.A. en K. naar het ziekenhuis gebracht, onder begeleiding van de politie, voor een check-up.

Verzoeker en zijn moeder bleven op dat moment thuis.

Verzoeker is formeel en volhardt in deze verklaringen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker doorheen zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verklaringen aanpast naarmate hij door de *protection officer*

wordt geconfronteerd met de tegenstrijdigheden tussen hetgeen wordt gesteld in de door verzoeker zelf voorgelegde documenten enerzijds en verzoekers eerdere verklaringen anderzijds. In zijn opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, stuk 5) tracht verzoeker zijn met de documenten tegenstrijdige verklaringen alsnog te vergoelijken, doch dit betreft niet meer dan het nogmaals aanpassen van zijn eerdere verklaringen. In zijn verzoekschrift onderneemt verzoeker nogmaals een poging om zijn verklaringen *post factum* aan te passen teneinde de discrepanties tussen zijn eerdere verklaringen en de door hem voorgelegde documenten op gekunstelde wijze alsnog te vergoelijken, hetgeen allerm minst ernstig is. Zo beweert verzoeker in zijn opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud dat hij samen met zijn oom, broer en moeder op zoek ging naar zijn andere broer, terwijl hij in zijn verzoekschrift plots beweert dat zijn moeder zijn broer bewusteloos heeft teruggevonden. Waar verzoeker in zijn opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud nog stelt dat zijn broer eerst in de auto van de burens werd gelegd en nadien mogelijks in de ranger (van de politie) werd gelegd en naar het ziekenhuis werd gebracht, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat zijn broer door zijn ooms naar het ziekenhuis werd gebracht onder begeleiding van de politie. Dat verzoeker, die zijn verklaringen reeds doorheen zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanpaste en dit in zijn opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud trachtte te vergoelijken, zijn verklaringen in zijn verzoekschrift opnieuw aanpast, toont eens te meer de ongeloofwaardigheid ervan aan.

2.3.2.7. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegt over hoeveel verdachten werden vrijgesproken, over de straffen die de veroordeelde verdachten kregen en over de vrijlating van de veroordeelde verdachten:

“U verklaart verder dat twee van de vijf verdachten werden vrijgesproken en dat de andere drie tot een gevangenisstraf van vijftien jaar werden veroordeeld (CGVS II, p.8). Dat is niet wat u zei bij de DVZ: u beweerde er dat één beschuldigde een celstraf van vijfentwintig jaar kreeg opgelegd en dat de vier anderen achttien jaar kregen (vragenlijst van 31 januari 2019, vraag 3.5). Dat u bij de DVZ nog niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat twee van de verdachten jaren geleden werden vrijgesproken, is opnieuw zeer merkwaardig. Eveneens merkwaardig is dat u geenszins op de hoogte bleek van de precieze strafmaat. U argumenteert dat u veel stress heeft en daar via uw ouders verschillende zaken over hoorde (CGVS I, p.16). Het lijkt opnieuw weinig aannemelijk dat u pas in België, en dus jaren na de uitspraak van de rechtbank, de correcte versie van de feiten zou kunnen weergeven.

Verder kon het CGVS vaststellen dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de drie personen die zouden zijn veroordeeld. Tijdens het eerste onderhoud verklaarde u dat zij na zeven jaar in de gevangenis te hebben verbleven, werden vrijgelaten, waarna ze uw vader zouden hebben ontvoerd (CGVS I, p.17). Dat is ook wat u aanvankelijk tijdens het tweede onderhoud bij het CGVS vertelt. U herhaalt dat de deze personen op vrije voeten waren toen uw vader ontvoerd werd (CGVS II, p.10). Echter, als het CGVS opmerkt dat in de brief van de politie, opgemaakt ruim na de zagezegde ontvoering van uw vader, staat geschreven dat deze mensen nog steeds in de cel zitten, wijzigt u andermaal uw relaas. U verklaart dat twee van hen voor uw vertrek, en twee van hen na uw vertrek uit het land vrijgelaten werden. Dit doet verbazen, te meer u het toch had over drie veroordeelden. Vervolgens zegt u dat de mensen zeiden dat ze waren vrijgelaten, maar dat u niet wist of dat waar was. U zegt ook niet te weten of ze in de gevangenis waren, waarna u beweert dat u hoorde dat ze zouden worden vrijgelaten (CGVS II, p.11). Even later maakt u het nog wat bonter, en zegt u dat het goed mogelijk is dat ze nooit in de gevangenis hebben gezeten, u suggereert dat de veroordeelden het op een akkoordje gooiden met de politie (CGVS II, p.12). Als het CGVS vervolgens opmerkt dat het u en uw familie toch bekend zou moeten zijn of deze mensen, nota bene personen die net als u in Zerani woonden, al dan niet in de cel zaten, lijkt u andermaal zaken te verzinnen, en beweert u plots dat deze familie na de arrestatie van R.A. naar Jalalabad stad verhuisd was. Echter, als blijkt dat dit niet strookt met uw relaas van even daarvoor, toen u nog beweerde dat het in de twaalfde maand van 1390 in het dorp tot een clash tussen beide families kwam, zegt u dat slechts “sommigen” naar Jalalabad waren gegaan, dat de rest pas later volgde (CGVS II, p.12).”

Dienaangaande voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan als volgt:

“Verder merkt het CGVS tegenstrijdigheden op aangaande de ontvoering van verzoekers vader. Ook hier wenst verzoekende partij enkele verduidelijkingen te maken.

Verzoeker stelt dat alle informatie die hij krijgt omtrent de ontvoerders van zijn vader, afkomstig is van zijn moeder, die hem alles verteld.

Echter is zijn moeder niet van alles op de hoogte, gezien haar niet alles verteld wordt.

Het is dan ook een vermoeden dat verzoeker stelt dat zij misschien zelfs nooit in de gevangenis hebben gezeten, gezien verzoeker stelt dat het goed mogelijk is dat deze familie, verschillende overheidsfunctionarissen heeft omgekocht.

Maar nogmaals, verzoeker is hiervan niet op de hoogte, gezien hij in België verblijft.

Met de betrekking tot de grote van de familie van R.A. wenst verzoeker te verklaren dat het om een hele grote familie gaat, en dat er dus verschillende familieleden verhuisd waren naar de stad Jalalabad, maar dat er nog een aantal verblijven in het dorp Zerani."

Dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het aantal veroordeelden en de straffen die zij kregen en dat hij niet eens met zekerheid kan zeggen of de veroordeelden al dan niet effectief hun straf hebben uitgezeten, elementen die raken aan de kern van zijn vluchtrelaas, zet de geloofwaardigheid van dit vluchtrelaas eens te meer op de helling. In zijn verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, hetgeen op zich evenwel niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer teneinde de motieven aangaande deze verklaringen in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.8. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over de dood van zijn oom:

"Verder stelt het CGVS vast dat u ook over de dood van uw oom N.A. uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd. U zegt eerst dat u in België was toen u het nieuws over zijn dood vernam. Als het CGVS u er op wijst dat u tijdens uw onderhoud bij de DVZ nog beweerde dat u het nieuws al tijdens uw verblijf in Griekenland hoorde, past u uw verklaringen andermaal aan. U zegt dan dat een dorpeling u op de hoogte bracht toen u in Griekenland was, maar dat uw moeder het u pas vertelde toen u in België was (CGVS I, p.14). Het is verbazingwekkend met welk gemak u uw relaas keer op keer wijzigt. Dient evenwel te worden opgemerkt dat zulks uw geloofwaardigheid tot nul herleidt."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Als dusdanig blijft deze motivering onverminderd overeind.

2.3.2.9. Met betrekking tot de (overige) door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw taskara en de documenten die aantonen dat u naar de Ittihad International Model School bent gegaan, bevestigen uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet wordt betwist. De identiteitsdocumenten van uw familieleden (taskara's, een kopie van enkele pagina's uit het paspoort van uw vader) leveren geen bewijs voor het asielrelaas dat u heeft gebracht. Hiermee toont u hoogstens hun identiteit en herkomst uit Surkhrod aan. De (handgeschreven) documenten van de rechtbank kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Alleszins zijn deze op diverse punten in strijd met uw verklaringen. Bovendien blijkt dat u dit uitgebreide epistel niet eens zelf heeft gelezen (u beweert dat het te moeilijk zou zijn), noch vroeg u aan andere personen om de inhoud ervan toe te lichten. Dit lijkt toch ook te wijzen op het zeer relatieve karakter van uw beweerde vrees. De documenten in verband met de verdwijning van uw vader en de moord op uw oom herstellen uw geloofwaardigheid evenmin. Hierboven toonde het CGVS al aan dat de vaststellingen in de brief die door de politie zou zijn opgesteld, in strijd is met uw verklaringen. Bovendien wijst het CGVS op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. De foto's waarop u, uw familieleden en uw klasgenoten te zien zijn, zijn evenmin bewijskrachtig. Immers houden deze stukken geen verband met de door u ingeroepen asielmotieven. Ook de wapenvergunning van uw vader, de patiëntenkaart van uw grootvader, een voorschrift voor uw moeder die hartproblemen heeft, een dossier van het ziekenhuis en foto's van berichten over kinderen die werden ontvoerd, leveren op geen enkele manier bewijs voor de vete die u en uw familie in Afghanistan zouden kennen. Het psychologisch rapport beschrijft met welke problemen u te kampen heeft (slaapproblemen, u eet slecht, u heeft vaak hoofdpijn, ervaart stress en bent prikkelbaar). Echter kunnen dergelijke zaken geen verklaring bieden voor de tegenstrijdigheden en onlogische wendingen in uw asielrelaas, noch voor de vaststelling dat u bij aankomst in België andere verklaringen aflegde wat betreft uw leeftijd, herkomst en beweerde vrees.

Wat betreft uw bericht van 8 juli 2019 ("verbeteringen notities CGVS Ahmadi Abdul Matin"), merkt het CGVS nog op dat u zich daarbij beperkt tot post factum verklaringen. U verklaart nu plots niet meer

zeker te zijn of uw broer in de eerste dan wel in de elfde maand ontvoerd werd, zegt nu te “vermoeden” dat uw moeder inderdaad bij u en uw oom en broer was toen jullie S. vonden, dat uw moeder thuis flauw viel en “misschien ook elders” maar dat u daar niet meer zeker van bent, u beweert ook dat uw broer eerst in de auto van de burens was maar nadien in de ranger van de politie, verder verklaart u dat u “denkt” dat de twee personen die al vrij waren uw vader ontvoerden, dat er echter ook verteld werd dat de andere drie al vrij waren en dat zij hem “mogelijk” ontvoerden, dat u hiervan geen bewijs heeft maar dat ze allen bij een groep behoorden, hun groep die “mogelijks” uw vader ontvoerde, etc. Het moge duidelijk zijn dat u uw relaas opnieuw tracht bij te sturen, daarbij andermaal bijzonder warrige verklaringen aflegt en bijgevolg niet verder komt dan het verder ondermijnen van uw ongeloofwaardig bevonden relaas.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Als dusdanig blijft deze motivering onverminderd overeind.

Wat betreft de bij aanvullende nota - die eerder per fax werd overgemaakt (rechtsplegingsdossier, stuk 11) - neergelegde foto's van verzoekers moeder (rechtsplegingsdossier, stuk 15.), dient erop gewezen dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend wegens de manipuleerbaarheid ervan naar plaats, tijd en omstandigheden. Bovendien blijkt nergens uit deze foto's dat de afgebeelde persoon verzoekers moeder is, om welke reden deze persoon ziek zou zijn geworden en wanneer deze foto's werden gemaakt. Evenmin blijkt uit deze foto's enig element dat een ander licht zou kunnen werpen op de voorgaande vaststellingen.

Wat betreft de brief waarin wordt bevestigd dat informatie werd gevraagd in verband met het dossier van verzoekers broer (rechtsplegingsdossier, stuk 15, stuk 2) dient vastgesteld dat dit slechts een kleurenkopie betreft, die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontbeert. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') blijkt bovendien dat omwille van de hoge graad van corruptie valse Afgaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan sterk relativeert. Daar dit document zou zijn opgesteld op vraag van verzoekers moeder, dient tevens te worden gewezen op het gesolliciteerd karakter ervan. Aldus volstaat dit document op zich evenmin om op de voorgaande vaststellingen een ander licht te werpen.

Wat betreft het e-mailverkeer met en de informatie doorgestuurd door een Afgaanse rechtbank (rechtsplegingsdossier, stuk 15, stukken 3-5) dient te worden gewezen op het volgende. De Raad stelt vast dat een medewerker van verzoekers raadsman de Afgaanse rechtbank contacteerde op het e-mailadres van de “Nangarhar Military Court” (vrije vertaling: Militaire Rechtbank van Nangarhar), terwijl het antwoord van de rechtbank wordt afgesloten met een begroeting vanwege “Nangarhar primary court” (vrije vertaling: rechtbank van eerste aanleg van Nangarhar). Redelijkerwijze kan worden verwacht dat een rechtbank van eerste aanleg op een ander e-mailadres bereikbaar is dan een militaire rechtbank. Dat het e-mailadres van de rechtbank bovendien werd aangemaakt via gmail.com, en dus geenszins een officieel karakter heeft maar door gelijk wie, gelijk waar en gelijk wanneer kan worden aangemaakt, doet de bewijswaarde van deze documenten teniet. Dit klemmt des te meer daar het evenmin aannemelijk is dat een Afgaanse rechtbank op de eenvoudige vraag van een medewerker van verzoekers Belgische raadsman informatie over een strafvervolgning in Afghanistan via een e-mailadres van gmail.com zou overmaken. Aldus kunnen deze documenten evenmin een ander licht werpen op de voorgaande vaststellingen en doen zij, integendeel, eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vluchtrelaas.

Dat verzoeker de betreffende aanvullende nota tevens per faxbericht overmaakte (rechtsplegingsdossier, stuk 11), doet aan het voorgaande geen afbreuk.

2.3.2.10. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.11. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

2.3.3.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.2. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c, van de richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *"er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met *"improvised explosive devices"* (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten. Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden. Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de *'conflict severity'* map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019, 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 18 maart 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

In casu blijkt uit verzoekers verklaringen dat verzoeker tot aan zijn vertrek naar België zijn hele leven in het dorp Zerani in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar heeft geleefd. Het dorp Zerani moet *in casu* dan ook worden beschouwd als verzoekers regio van herkomst en bestemming.

Volgens de beschikbare landeninformatie blijkt vooreerst dat er een agglomeratie omheen de kernstad Jalalabad is ontstaan. Daarbij zijn bepaalde delen van het district Surkhrod opgegaan in een verstedelijkt gebied en maken bepaalde dorpen uit het district Surkhrod deel uit van een ruimere stadsregio. Uit het kaartje van het district Surkhrod, dat kan worden geraadpleegd via de link in voetnoot 6 op pagina 5 van de in de bestreden beslissing vermelde COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod"* van 18 maart 2019 en waaruit blijkt dat het dorp Zerani vlakbij de grens met het district Jalalabad is gelegen, in samenlezing met het kaartje op pagina 7 van deze zelfde COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod"* van 18 maart 2019, waar het dorp Zerani ook op wordt vermeld, blijkt dat verzoekers dorp Zerani is gelegen in het gebied dat tot de agglomeratie van de stad Jalalabad wordt gerekend. Dit wordt bevestigd in de informatie die de commissaris-generaal bij aanvullende nota's (rechtsplegingsdossier, stukken 9 en 13) heeft overgemaakt maar ook door verzoeker zelf die bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat zijn dorp, op 25 à 30 minuten gelegen is van het stadscentrum van Jalalabad. (notities persoonlijk onderhoud 13 maart 2019, p. 6)

Gelet op wat voorafgaat, blijkt dat niet ernstig betwist kan worden dat het dorp waarin verzoeker het merendeel van zijn leven heeft doorgebracht in werkelijkheid en *de facto* een deel is geworden van de agglomeratie rond de stad Jalalabad.

De Raad leest in de landeninformatie dat de veiligheidssituatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Alle provinciale hoofdplaatsen, inclusief de stad Jalalabad, en de belangrijkste bevolkingscentra staan onder controle van de Afghaanse overheid. Steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. In de stad Jalalabad is de controle van de veiligheid van de stad tevens overgedragen aan het Afghaanse leger.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Voorts blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie map 'Landeninformatie' en rechtsplegingsdossier, stuk 9) dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie Nangarhar. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora-gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd.

Wat betreft de stad Jalalabad dient vastgesteld dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Verder blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) (vooral de taliban en Islamitische Staat (ISKP)) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde *"improvised explosive devices"* (IED's), mijnen en andere explosieven. Het doelwit hiervan is het overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *"high profile"*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen,

gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Daarnaast werd Jalalabad getroffen door enkele grootschalige aanslagen van ISKP op licht bewaakte locaties, waarbij voornamelijk burgers gevisieerd werden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel worden gedood of verwond. De impact van de beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Uit de beschikbare informatie waaronder de EASO *Guidance Note* blijkt dat de graad van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger in geval van terugkeer louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet lopen.

Wel stelt de Raad vast dat het willekeurig geweld in de stad Jalalabad in zekere mate hoog blijft. Zoals hoger reeds aangehaald heeft het Hof van Justitie in dit geval geoordeeld dat rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Dienaangaande motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt: “*Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Surkhrod in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Surkhrod een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*”

Dienaangaande voert verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Aldus ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in het verzoekschrift enig element dat in hoofde van verzoeker in aanmerking zou kunnen worden genomen als een individuele omstandigheid die de kans vergroot dat hij ingeval van terugkeer naar zijn regio van herkomst specifiek zou worden geraakt door een reëel risico op ernstige schade als gevolg van het willekeurig geweld in deze regio in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.3. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER